

Tisti hip je mašinstev Tinek splezal s stroja in ga ugasnil. Zavladata je gluha tišina.

»Huraaaa! Zmaga je naša!« je zavpil Uroš.

»Kaj pa vpiješ?« ga je vprašal Aleš. »Saj nismo gluhi. Še bobniči nam bodo popokali v tej tišini od tvoje tuljenja.«

»Pridne težake si imel, Laci,« je pohvalno pokimal Tinek. »Za mestno deco so se presneto dobro izkazali.«

»Vsi pred kopalnico v vrsto!« je ukazal Laci. »Po tuširanju pridite na verando.«

Tisti hip je v vaški cerkvi začelo zvoniti poldan. Vaščani so se prekrižali. Oče Pištek je zadovoljno rekel:

»Ravno prav smo končali. Poldan, za obed zvonil!«

Naglo so se stuširali in drug za drugim sedali za veliko mizo na verandi. Iz kuhinje so moški prinesli še eno mizo, za katero so posedli Kolarjev oče Pištek, mašinstev Tinek in Peterkova dva: Micika in Joužek. Odrasli so pridno segali po slatini in domačem kislem vinu, mladina pa je dobila jabolčnik v črnih glinenih vrčih, ki so ga ohranjali hladnega. Vsi so bili žejni, da je bilo joj, zato je Laci komaj sproti prinašal dovolj pijače na mizo.

»Jabolčnika še nisem pil, je pa dober,« je rekel Uroš in si nalil nov kozarec.

»Le pazi, da se te ne bo prijel,« ga je posvaril Laci, »saj je v njem odstotek ali dva alkohola.«

»Ni šans,« je odvrnil Uroš. »A za jest bomo kaj dobili?«

»Ni šans!« se mu je posmehnil Laci.

Toda Urošu se je razjasnil obraz, saj je Lacijeva mama že začela nositi na mizo. Najprej kislo župo iz rdečega zelja, petelina in iz slabših kosov piščanca. Potem pohane piceke, pogreto svinjsko meso iz tunke in krompir v

oblicah, prelit s kisló smetano, pa dušen stročji fižol, prepražen na drobtincah in maslu, polit z ocvirki. Za konec pa so bili vrtniki, orehova potica in vse mogoče drobne sladice, ki jih je mama naredila že pred nekaj dnevi.

Ker so bili lačni, je bilo najprej slišati eno samo cmokanje, srkanje in srebanje juhe, ki jim je silno teknila, saj že od zajtrka niso imeli ničesar v ustih. Ko so pojedli zelje in juhino tekočino, so se lotili obiranja piščančjih kosov in Uroš je našel na krožniku kurjo glavo. Zdrobil jo je in posrkal iz nje možgane.

»Vidiš, zdaj si že pametnejši za ene kurje možgane!« se mu je posmehal Rousov Tinek.

Obrane kosti so metali pod mizo, kjer jih je hlastno popadal Hani.

Izpod mize se je slišalo samo hreščanje ob drobljenju kosti in mlaskanje.

»Tole je bila tako dobra župca, da bi gotovo teknila še ognjenemu grofu,« je rekel Uroš in si naložil še en krožnik.

»Ti je pa Kavašev Mirko zadnjič zmešal glavo s svojimi pravljicami,« se mu je posmehal Laci.

»To niso pravljice!« je vzkliknil Aleš. »Sinoči, ko smo se vračali iz Bogojine, sva z Urošem naredila en džiro okoli gradu in sva v grajskem stolpu videla luč. Častna taborniška!«

Uroš ga je pisano pogledal, kaj izdaja njune skrivnosti.

»Prenapeto domišljijo imata,« je Laci zmajal z glavo.

»Kakšen odsev avtomobilske luči sta videla, vidva pa takoj o ognjenem grofu.«

»Le pusti deco, da jih ne boš krive vere učil,« se je vmešal Rousov Tinek od sosednje mize. »Mogoče sta pa res

videla ognjenega grofa. Saj ne bi bilo prvič, da bi v gradu strašilo. Pa ne le v gradu ...»

Uroš je obsedel z odprtimi usti, polnimi mesa in krompirja. Kar zazijal je.

»Veste še za kakšne zgodbe o strahovih?«

Maštinister Tinek si je nalil kupico vina, jo zvrnil na dušek, mlasknil in hudomušno pogledal po mladini:

»Hja, marsikaj se je že zgodilo okoli Beltinec.«

»Povejte nam!« je zaprosil Uroš.

»V Beltincih je bil nekoč kmet Horvat, ki je imel čudovitega žrebca,« je začel Tinek. »Telega žrebca je imel rajši kot vse na svetu. Venomer ga je česal in krmil, tako da celo ob nedeljah ni imel časa iti k maši. Zato je kmet, ko je smrt storil, se pravi, ko je umrl, tudi vsako noč na žarečem žrebcu domov prijahal. Tako je bilo vse dotlej, dokler se ga domači niso naveličali. Prodali so lepega žrebca in denar razdelili siromakom. Potem pokojnika ni bilo več domov.«

»Takah zgodb je še veliko,« je vedel tudi Peterkov Joužek. »Tu blizu Beltinec so dolgo videvali ognjenega pastirja, ki je ognjene ovce pasel, pri tem pa mu je pomagal ognjeni pes.«

»Za mladino bo bolj zanimivo cvetenje denarja,« se je nasmejal Lacijev oče Pištek. »Ponoči se v Prekmurju večkrat vidi plamenčke, ki se prižigajo malo nad zemljo in čez nekaj hipov izginejo. Ljudje pravijo, da to denar cvete. Trdijo, da je treba na kraju, kjer se vidi tak plamen, vreči blagoslovljen molek, potem pa kopati. Toda pri kopanju se ne sme spregovoriti niti besede, ker se potem zaklad pogrezne še globlje v zemljo.«

»Ja, bratonski zvonar Škafar je že videl takšen ogenj,« je potrdil Peterka. »Vendar ni imel pri sebi blagoslovljenega

molka, in ker je vseeno kopal, ni našel zlatnikov, ampak samo staro konjsko podkev.«

Odrasli so se nasmihali in si mežikali, otroci so se basali s sladkarijami. Še Hani jih je bil deležen.

»Mogoče je pa res kaj na vsem skupaj,« je zamišljeno dejal Bor. »Mislim na tiste luči v gradu. Saj strahovi ne potrebujejo luči, to je kot pribito.«

»Predvsem jih pa ne boli hrbet tako kot mene,« je vzdihnil Uroš. »Smo se pa fino nagarali.«

»Ja, za ljubi kruhek je treba trdo delati,« je rekel Laci.

Ko so se najedli, so pometli parmo, ki je imela tako kot gumno tla iz steptane gline, pomešane s plevami. Potem so nastlali po tleh čez meter visoko slame.

»Tako!« je dejal Laci. »Zdaj bomo spali tu spodaj v parmi. Bo manj vroče kot na svilih pod streho.«

Bilo je tudi bolj zračno, saj je bila parma ograjena z letvami, med katerimi je bilo po kakšnih pet centimetrov razmika. Haniju je bilo tu spodaj dosti bolj všeč, saj mu ni bilo treba več spat na gumnu. Z elegantnim zaletom je skočil na slamo in stekel k Tanjini odeji, kjer se je udobno zvil v klobčič. Smrček je globoko zaril v slamo, ker je bil prepričan, da če on ne vidi drugih, tudi oni ne vidijo njega.

Poleg tega je slama tako prijetno dišala po poljskem vetru, po miših in cveticah.

NA PAŠI

Proti večeru je Laci spustil iz hleva vse štiri krave in razposajenega telčka. Nagnal jih je v sadovnjak za hlevom, da so se lahko pasli.

»Tako, zdaj smo pastirski odred,« je ugotovil Laci. »Paziti moramo, da nam krave ne bodo ušle na sosedovo.« Posedli so se pod starim orehom in klepetali.

Kadar se je katera od krav preveč približala robu sadovnjaka, je Miha stekel k njej z dolgo leskovo šibo in jo odgnal bolj na sredo sadovnjaka. Pri tem mu je vneto pomagal črnaveelj Hani, ki je imel očitno v krvi tudi nekaj pastirskih lastnosti. Z veseljem je tekal za Mihom in lajal na vsako kravo, ki se ni hotela takoj odpraviti s sosedovega pašnika.

»Ti boš še dober pastirski pes,« ga je pohvalil Laci.

Čez čas je Hani že povsem dojel svoje pastirske naloge. Miha, ki se mu ni dalo neprestano vstajati in tekati za kravam, je samo pokazal na neubogljivo žival in rekel psu:

»Hani! Daj no! Naženi jo, Hani!«

In bolhač se je pognal urno kot blisk in oblajal kravo, da se je nejevoljno umaknila. Če ni zaleglo samo lajanje, se je renče pognal proti njenim zadnjim nogam in se naredil, kot da jo bo šavsnil. To je vedno zaleglo.

Ko je Hani opravil svojo nalogo, je ponosno prikorkal nazaj pod oreh, pogledal po zbrani družbi in počakal, da ga je Miha pohvalil in pobožal. Potem se je zleknil v travo, položil glavo med sprednji tački in s pogledom budno spremljal krave, še posebej nemirnega telčka, ki je

dolgo tekal sem ter tja po sadovnjaku, dokler se ni umiril in se začel pasti.

»Prav krasno je na deželi,« je vzdihnila Kristina in pri tem posebej ljubeče pogledala Luka.

»Res krasno, če le ne bi bilo pikajočih komarjev in sitnih muh,« je nejevoljno pripomnil Gorazd in se z dlano počil po stegnu, kamor se mu je bil pravkar brečče spustil krvoželjen komar.

»Čez čas bi se navadil,« mu je rekel Laci. »Še zmenil se ne bi za pikanje mrčesa. Če se ne praskaš, te sploh ne srbi.«

»Vse kosti me boljijo od metanja snopov na mašin,« je potožil Bor.

»Kmet mora trdo delati na polju in doma od prvega svita do trde teme,« je modroval Laci. »Ni mu lahko. In nobenih počitnic nima, nobenega morja. Ne more kar pustiti živine in oditi. Treba je vsak dan krmiti piščance, race, krave, pujske. Že samo s tem je vsak dan dovolj dela. Kje je še delo na polju.«

Uroš in Aleš sta počasi vstala in se oddaljila.

»Da ne bosta šla koruze krast!« ju je v šali opomnil Laci.

»Kje pa!« je zategnil Uroš. »Na rob sadovnjaka greva gledat, če je na poljih kaj zajcev ali pa fazanov.« Na koncu sadovnjaka, pod mogočno lipo, pa je rekel Alešu: »Poslušaj, dobro idejo imam!«

»Nikar,« je zastokal Aleš. »Ko si imel zadnjič dobro idejo, sva se znašla v hudih škripcih. Kar spomni se.«

»To že,« je zavzeto dejal Uroš, »ampak priznati moraš, da se nama je splačalo. In bilo je zelo razburljivo. Meni je že malce dolgčas na kmetih. Pa je tako blizu nekaj skrivnostnega in razburljivega.«

»Kaj pa?« se je začudil Aleš. Potem je zagledal Uroševe nenavadno bleščeče oči in zastokal: »Joj, ne! Saj vem, kaj se ti mota po tvoji zmedeni buči. Grad!«

»Natančno to,« je hitro pokimal Uroš. »Saj si slišal Bora. Sicer je gumpec, ampak včasih le ugane kakšno bistro. Je rekel, da strahovi ne potrebujejo luči.«

»Kaj pa, če je zares ognjeni grof?« je plašno vprašal Aleš in javsknil ob misli na kaj takega.

»Beži no! Kdo pa še verjame v pravljice? Preveč videov in grozljivk si gledal na televiziji,« ga je zavrnil Uroš. »Nekdo se ponoči klati po gradu. In midva bi lahko odkrila, zakaj.«

»Brez mene,« se je takoj uprl Aleš. »Laci naju bo obesil za pete, če mu bova spet kakšno ušpičila.«

»Daj no, saj bo vse kul, ker ne bo izvedel,« ga je miril Uroš. »Ponoči, ko bodo vsi spali, se bova odhitopila do gradu in ga raziskala. Zvečer si pripravi žepno svetilko. Le glej, da ne boš zaspal.«

»Saj ti pravim, da ne grem zraven,« se je še vedno branil Aleš. Toliko, da ni zašklepetal z zobmi.

»Reva!« je Uroš zaničljivo pljunil v travo. »Menda me ne boš pustil na cedilu?«

»Kaj, če bi vzela s sabo še Gorazda?« je predlagal Aleš.

»Ne, to morava opraviti čisto sama. Gorazd bo vse sčvekaj,« je bil Uroš trdno odločen. »Le pomisli, kaj vse naju lahko čaka v gradu. Skrivnosti ... zakladi ...«

»In strahovi ...« je zategnil Aleš, ki je bil v obraz že ves zelen od strahu.

»Ne bodi no šleva,« ga je prepričeval Uroš. »Obljubi mi, da boš šel z mano, saj nisi pezde.«

»No, prav, obljubim,« se je vdal Aleš. »Ampak če bo postalo prenevarno, mi ti obljubi, da se bova takoj vrnila.«

»Obljubim,« je Uroš slovesno dvignil roko kot v prisego. »Saj sploh ne bo nobene nevarnosti.«

Počasi sta se vrnila k družbi. Laci je ravno razlagal, kako je čista neumnost govorica, češ da pasje bolhe ne gredo na človeka. Tanja mu je srdito ugovarjala:

»Nate še človeške bolhe ne grejo, ker si tako zoprni!«

Laci se je obrnil k Urošu in Alešu:

»No, sta ujela kakega zajca?«

»Še videla ga nisva,« je rekel Uroš. »Nobenega zajca ni bilo.«

»Drugič morata vzeti s seboj sol,« jima je svetoval Laci. »Pri nas v Prekmurju lovimo zajce tako, da jim natresemo soli na rep in potem te počakajo. Čisto krotki postanejo.«

»Zakaj pa potem svojim kravam ne natreseš soli na rep, da ne bi uhajale na sosedovo?« ga je zbodel Uroš.

»Preveč ste že duhoviti zame,« se je smejal Laci. »To je zato, ker ste stalno v moji družbi. No, pojdemo v hišo. Fantje, vsak naj prime eno kravo, jaz bom telička.«

Miha, Bor, Uroš in Gorazd so prijeli vsak eno kravo za jekleno veržico, ki so jih imele obešene okoli vratu. Laci je hotel zgrabiti teličkovo vrv, ta pa je odskočil in ga radovedno gledal, kot da bi se rad igral z njim. Laci je planil proti njemu, teliček pa je spet zbežjal v varno razdaljo in ga posmehljivo gledal.

»Dajmo, Laci!« je zavpila Andreja.

»Soli mu natresi na rep!« se je krohotal Uroš.

Naj se je Laci še tako trudil, ni mogel ujeti razigranega telička, ki se je podil po sadovnjaku. Laci je zasoplo gledal za njim in ni vedel, kaj naj stori. Tedaj je Miha zaklical:

»Hani!«

Hani, ki je z iztegnjenim jezikom opazoval Lacija in telička, je našpičil ušesa in se vprašujoče ozrl v Miha.

»Hani! Daj ga! Primi ga!« je kriknil Miha.

Hani se je pognal v dir proti teličku kot črna puščica. Planil je nadenj in pri tem besno bevska. Teliček ga je trasto pogledal, potem se je obrnil in zbežal, toda Hani mu je bil tik za petami. Enkrat je že šavsnil po njegovih zadnjih nogah. Spretno je usmerjal telička naravnost proti Laciji. Teličku je že zmanjkovalo sape, upočasnil je korak in sunkoma dihal. Nikamor ni več zbežal, ko je Laci stopil do njega in ga prijel za vrvi, ki mu je visela z vratu.

»Si videl bolhača, Laci?« ga je vprašala Kristina. »Bolj spreten pastir je kot ti.«

Smeje se so šli s kravami za Lacijem do hleva. Laci je odgnal telička k manjšim jaslom in ga trdno privezal, potem se je vrnil pred hlev.

»No, spustite zdaj krave,« je rekel, »vam bom pokazal, kako so zdresirane. Kot v cirkusu.«

Krave so mirno stale pred hlevom in si z repom odganjale muhe. Laci je pristopil k vsaki, jo z dlanjo lopnil po boku in kriknil:

»Na mesto!«

In vsaka krava je pohlevno odšla sama v hlev in se postavila na svoj prostor pri jaslom. Laci jih je moral samo še privezati, potem se je ponosno vrnil v družbo.

»No, kaj pravite?«

»Pravimo, da so krave pametnejše od pastirja,« je rekel Bor in vsi so se zasmeljali.

Smejalo se je tudi Laci, saj ga takšno prijateljsko zbadanje ni motilo, celo rad ga je imel, ker je vnašalo v družbo sproščenost. Ni se počutil kot vodja odreda, bolj kot

njihov starejši brat. Zato se je samo naredil, kot da je nezadovoljen in je zmajal z glavo, ker je vedel, da fante in dekleta samo veseli, če se dela jeznega.

Potem so iz vodnjaka vlačili vedra vode in jih zlivali v velik škaf. Kakšnih osem veder je šlo vanj. Škaf je imel za ročaje ušesa z luknjico, skozi katero so zdaj porinili debel kol. Uroš in Laci sta s tem kolom dvignila škaf in ga odnesla v hlev kravam. Bil je zelo težek, tako da je Bor kar stokal.

Najprej sta iz škafe pili prvi kravi, vsaka z ene strani palice. Žlampali sta v dolgih, nenasitnih požirkih in odnehali sta šele, ko je bilo vedro prazno do polovice. Drugi dve kravi sta bili manj žejni, tako da je ostalo dovolj vode še za telička.

»Tele krave so tako žejne, kot je naš Uroš lačen,« je rekla Barbara.

»Je kdo rekel večerja?« je hlastnil Uroš.

Lacijeva mati Margit jih je že čakala z večerjo. Na čebuli je dušila debele, mesnate zelene paprike, narezane na ozke trakove, potem je vmes zmešala trideset jajčk. Jed je bila zelo okusna.

»Hvala Bogu, da ste prišli na obisk,« je govorila mama Margit, ko jim je delila večerjo na krožnike. »Bo vsaj kdo zmanjšal mojo zalogo jajc. Zdaj kure nesejo kot zmešane, vsak dan najmanj trideset belic. Ne vem več, kam z njimi. Prodajati se jih ne splača, nimajo cene, pa tudi v apneno vodo sem jih že vložila dva velika glinena vrča, vsak po sto belic. Jejite, dečica, jejite, da ne bo ostajalo.«

Ko je razdelila vsem, je Uroš že mohl svoj krožnik za repete. Mati mu je vsa vesela naložila zvrhan krožnik in skleda je bila prazna. Uroš je veselo jedel in prigrizoval rženi kruh, ki je bil malce kiselkast zaradi domačega kvasa in je prav zato ostal štirinajst dni svež in slasten.

NOČNI POTEP

Zvečer kot nalašč dolgo niso mogli zaspati. Najprej so klepetali, si pripovedovali smešnice in zbijali šale, dokler ni Laci oznanil, da je dovolj čvekanja in je treba zaspati. Pa ni šlo. Mogoče zato, ker je bila zaradi polne lune zelo mesečna noč.

Uroš se je nemirno premetaval na svoji odeji. Slama pod njim je šuštel ob vsakem premiku. Z Alešem sta si zanalašč premaknila ležišči k vratom v parmo. Andreja, ki je bila zaljubljena v Aleša, je zato povsila nos. Mislija je, da bo Aleš rajši ostal pri njej, bolj zadaj, v mirnem kotu. In sploh se ta dva dni tako malo meni zanjo. Ves čas se družijo z Urošem, stika glavo z njim in nekaj si prišepetavata kot dve babi. Aleš jo je sicer zvečer prijel za roko in ji jo nežno stisnil, ko so ugasnili svetilke, pa mu jo je užajeno izvila iz dlani in se odmaknila. Naj malo premišljuje o tem, mulc!

Okoli desete ure je končno vseh zmanjkalo. Uroš je skušal ležati čim bolj pri miru. Bal pa se je, da bo zaspal. Prisluškoval je udarcem ure v vaškem zvoniku. Počakati mora, da bodo vsi trdno zaspali, sicer bo vse pokvaril. Ko sta v cerkvenem stolpu odbila dva udarca, kar je pomejnilo, da je že pol enajstih, se je odločil. Previdno je vstal in stresel za ramo Aleša, ki je že trdno spal. Moral ga je pošteno tresti, da se je zbudil.

»Kaj pa je?« je zaspano šepnil Aleš.

»Pssst!« je siknil Uroš. »Pridi, greva! A si pozabil?«

Aleš je prišel toliko k sebi, da je lahko zlezal iz parme za Urošem. S seboj je vzel žepno svetilko. Zunaj je bila

Komaj so pojedli jajčka, ki jim je Lacijeva mama rekla belice, že je priromal na mizo velikanski glinast pekač, poln neke pečene dobrote, ki je omamno dišala.

»Pa še to?« so se začudili, vendar prav nič obupano, saj so bili sami sladkosnedi, pa tudi svež zrak jih je prevzel in jim vzbujal neznanski apetit.

»Še to! Krasno!« je vzkliknil Uroš. »Spet nekaj novega, česar še nisem jedel. Prekmurje je polno presenečenj.«

»To so krapci,« je razložil Laci. »Kvašeno testo, premazano z nadevom iz skute, jajc in kisle smetane, na vrhu namazano z jajci in spečeno v vroči pečici.«

Vsak je dobil zajeten kos. Uroš pa dvojnega. Je mati Margit že uganila, koliko je ura na Uroševem krožniku.

Taborniki niso mogli prehvaliti okusnih krapcev.

»To je boljše kot torta,« je zadovoljno ugotovil Luka in odlomil še košček Kristininega krapca, kajti Kristina ni bila tako zelo ješča, pa še hujsala je, zato mu ni branila, ko ji je izmaknil skoraj pol kosa.

»Torta?« je zinil Uroš in dvignil pogled s krožnika. »Kje? Kdo je rekel torta?«

Zasmejali so se mu in potem še enkrat, ko so videli, kakšen razočaran obzar je naredil, pardon, obraz, ker je ugotovil, da gre za grozno pomoto in je večerja pri kraju.

Ko so si na travi pri studentu umili zobe, so se odpravili spat v parmo. Hani jih je spravil v smeh, ko so ga gledali, kako je vzel zalet in v loku skočil skozi široka vrata na meter visoko slamo, ki še ni bila toliko potacana, da bi psiček lahko brez težav hodil po njej. Komaj se je izkopal iz slame, v katero je priletel, potem se je nekako skobacal do Tanjine odeje, kjer se je zleknil in jo zvesto čakal.

svetla noč, oblita z mlečno mesečino, tako da sta videla pred seboj tudi brez luči. Počasi sta odpeljala koleesi za vogal, kjer sta ju zajahala in se odpeljala.

Na vasi je bilo mirno. Kdaj pa kdaj ju je prehitel kak avtomobil, pešcev pa nista srečala. Tu in tam je hripavo zalajal pes. V vaški gostilni, mimo katere sta se peljala, so še gorele luči.

Kmalu sta bila v vaškem parku, ki je obdajal grad. V rednih presledkih se je z bližnjega drevesa zateglo oglašal čuk. Skrila sta koleesi v grmovje in se razgledovala.

»Slišiš?« je šepnil Aleš, ki mu je bilo že žal, da se je spet spustil v pustolovščino, za katero ni bilo videti, da bi se končala dobro.

»Kaj pa je?« se je čudil Uroš.

»Nekaj šumi. Kot bi hodila kakšna žival,« je vztrepetal Aleš.

»Daj no mir, nikogar ni, kvečjemu kakšen ježek,« ga je miril Uroš.

Tedaj je izza grma pridrobencijala majhna črna kepa.

»Hani je!« je polglasno kriknil Aleš in si z olajšanjem obrisal potno čelo. »Uh, me je ustrašil.«

Res je bil Hani, ki se mu je menda zdelo dolgočasno ležati med zaspanci v parmi. Ko je videl, da gresta Uroš in Aleš ven, se je previdno splazil za njima. Dohitel ju je šele pri gradu. Zdaj je sedel na zadnjih tačkah in ju vprašujoče gledal.

»Nama vsaj ne bo dolgčas,« je rekel Uroš. »Ampak glej, da ne boš lajal, pesjan!«

Bilo je videti, kot da je Hani razumevajoče pokimal. Ali pa je bilo to zato, ker je veter zanihal cestno svetilko.

»Kaj pa zdaj?« je zanimalo Aleša.

»Nič,« mu je odvrnil Uroš. »Skrijmo se v to grmovje, čakajmo in opazujmo desni stolp.«

Stolpna ura je odbila že četrta na dvanajst, ko se v gradu še ni zgodilo prav nič zanimivega.

»Greva domov, tu lahko čakava celo večnost,« je predlagal Aleš.

»Potrpežijiva morava biti.«

»Saj si rekel, da bova šla domov, če ne bo nič!«

»To pa ni res! Rekel sem, da bova šla domov, če bo prenevarno,« se je upiral Uroš. »Zdaj ni nič nevarno.«

»Je pa zato dolgočasno,« je vzdihnil Aleš. »In hladno.«

»Pssst! Glej!« je tiho šepnil Uroš in z roko pokazal proti grajskemu stolpu.

V spodnji okenski odprtini se je prižgala luč. Potem je luč izginila iz njunega vidnega polja, nekaj časa je ostala samo še medla svetloba kot odsev luči, potem je zamrla še ta.

»Kot da se je kdo spustil v klet,« je rekel Uroš. »Pridi, greva za njim!«

»S Hanijem bova rajši počakala,« je rekel Aleš.

»Šleva!« je Uroš zaničljivo pljunil po tleh. »Prav, grem pa sam. Če boš opazil kaj sumljivega, zažvižgaj na prste.«

Počasi je odšel po travi do grajskega stolpa, ki je bil še kar ohranjen v primerjavi z osrednjim delom gradu, ki se mu je že udrlo preperelo ostrešje. Svetilko je prižgal šele notri. Obsvetil je okolico. Namesto oken in vrat so zevale prazne luknje. Napol podrte krožne stopnice so vodile navzgor in navzdol. Stopnice v klet so bile boljše ohranjene. Uroš se je previdno spustil po njih.

Svetil si je pred seboj po tleh, vendar ni opazil nič posebnega. Po stenah je bilo polno pajčevin. Zrak je bil

zatohel in vlažen. Urošu so se malce tresle noge. Spodaj pa si je oddahnil. Našel je veliko kletno sobo, v kateri pa ni bilo nobenih vrat. Pramen svetilke se mu je ustavil ob omari, ki je bila edini kos pohištva v prostoru. Bila je stara in preperela. In prazna, kar se je videlo takoj, saj so njena dvokrilna vrata polomljena ležala na tleh.

Uroš je napeto premišljeval. Le kam je šel možakar s svetilko? Prav tako se je spustil v klet, pa se še ni vrnil. Mogoče je bil pa res strah, slepilni privid ali kaj takega, ki je preprosto izpuhtel v zrak, saj iz te kletne sobe ni vodila pot nikamor več.

Če bi vsaj naletel na kakšen odtis čevlja! Pa ga ni našel, naj je še tako svetil po tleh. Pomislil je, da je v vseh filmih iz takšnih soban skrivni izhod. Najpogosteje skozi omare. Poskusil jo je premakniti, a ni šlo. Tudi nobenega skrivnega vzvoda ni odkril. Torej filmi lažejo!

Že se je hotel vrniti, ko je zaslišal zamolkle udarce. Približal se je steni in prislonil uho nanjo. Ja, res so bili udarci. Skozi vlačno steno jih je razločno slišal. Kot da bi nekdo kopal s krampom. Urošu so šli lasje kar pokonci in zgrabila ga je silna lakota. Torej je res! Nekdo je šel v grad in skrivnostno izginil iz te sobe. Zdaj je v nekem drugem prostoru, kjer koplje. To je lahko samo zaklad. Skrivnostno in neverjetno je vse skupaj, da bolj ne bi moglo biti.

Sklenil je, da ne bo več tvegal. Lahko, da ima človek, ki koplje v kleti, tudi pomagače. Ne bi rad, da bi ga zalotili v tej mišnici. Za raziskovanje gradu bo moral navdušiti še koga. In treba ga bo preiskati podnevi.

Obrnil se je in odšel po stopnicah navzgor, iz grajskega stolpa pa na plano, kjer je ugasnil svetilko.

»Aleš!« je polglasno zaklical proti grmovju. »Greva!« Aleš in Hani sta prilezla iz grmovja.

»Nekdo koplje v kleti, pa nisem mogel do njega,« mu je razložil Uroš. »Povem ti, da gre za zaklad ognjenega grofa. Jutri bi morali temeljito raziskati ves grad. Nekje je skrivni vhod v spodnje kleti.«

Poiskala sta kolesi in se počasi odpeljala proti domu, da jima je Hani lahko sledil. Dvignila sta Hanija na slamo, potem sta se še sama zleknila na svoji ležišči. Nihče se ni prebudil.

Hani ni zlezel k Tanji, ampak se je zarotniško stisnil k Urošu. Zdaj imajo skupno skrivnost.